

ὀφθαλμούς σου καὶ νὰ ἀκούσω τὴν μελωδικὴν σου φωνήν! Καὶ ἔτρεχα ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ σε νοσηλεύσω καὶ νὰ σε περιποιήθῃ! ὦ, ἐν τῷ ἐμάντευσον, δὲν ἤθελόν σε ἀφήσει νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν μικράν μας Τῆλον, τὴν ὁποίαν πάντοτε τόσο ἀπεστρέφεσο! Παιδί μου προσφιλέ, πόσον βαρεῖαν αἰσθάνομαι τὴν θλίψιν, ὅτι τώρα σὺ κατῆλθες εἰς τὸν Ἀδην, ἂν καὶ κατὰ τοὺς νόμους τῶν Μοιρῶν σὺ εἶχες τὸ καθήκον νὰ κλείσῃς πρῶτον τοὺς ἰδικούς μου ὀφθαλμούς! ὦ πόσον σκληρῶς ἐφέρθης πρὸς τὴν μητέρα, ἡ ὁποία ἀφ' οὗ ἔχασε τὸν σύζυγόν της, τώρα ἔμεινε εἰς τὸν κόσμον μόνη καὶ ὀρφανὴ τέκνου. Συγχώρησόν μοι ἐάν ποτέ σοι ἐφέρθην αὐστηρῶς καὶ πείσυσον, ὅτι ὅλας μου τὰς πράξεις ὠδήγει ἡ μητρικὴ στοργή!

Οὕτως ὀδυρομένη ἐτιλλεν ἡ μήτηρ τὴν κόμην της, ἐν ᾗ ἡ θεία ἐπροχώρησεν ἐκ τοῦ πλαγίου καὶ ἡσπάσθη εὐλαβῶς τὸ μέτωπον τῆς παρθένου. Ἐπειτα ἀνεσήκωσεν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τὴν θρηνοῦσαν μητέρα καὶ τὴν ἔφερεν ἐπὶ ἀνακλίντρου, κειμένου εἰς τὴν ἀπέναντι γωνίαν τοῦ δωματίου. Μετὰ ταῦτα ἐξῆλθεν εἰς τὸν κήπον, ἔκοψε κλάδους τινὰς μύρτων καὶ ἐπλεξε στέφανον, ὃν ἄφωτος ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς μελαίνης κόμης τῆς νεκρᾶς.

Ἐν ᾧ δὲ ἡσχολεῖτο ἀκόμη τοιοῦτοτρόπως, εἰσῆλθεν ἡ Σαπφὴ εἰς τὸν θάλαμον ἀκολοθουμένη ὑπὸ τῶν μαθητριῶν της.

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν — ὅ,τι αἱ θεραπαινίδες ψιθυρίζουν ἔξω;! Καὶ ἐπλησίασε τὴν κοιμωμένην, ἐφίλησε τὰ χεῖλη της καὶ ἐγονάτισε πρὸ αὐτῆς, στηρίζασα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς νεκρᾶς, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα κοράσια ἐγονυπέτησαν κυκλωτερῶς καὶ ἤρξαντο μεγαλοφώνως θρηνοῦντα.

— ὦ φίλη μου καὶ μαθήτρια! — εἶπεν ἡ Σαπφὴ — προῶρως μᾶς ἀφῆκες! Ἐνῆν ἦλθες εἰς τὸν κύκλον μας, ξένη πρὸς τοὺς ἐμούς οἰκείους καὶ πρὸς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ ὅμως ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατέστης τὸ προσφιλέστερον πλάσμα εἰς ὅλους, ἐπειδὴ εἶχες ἀξιοθαύμαστον ἀγαθότητα

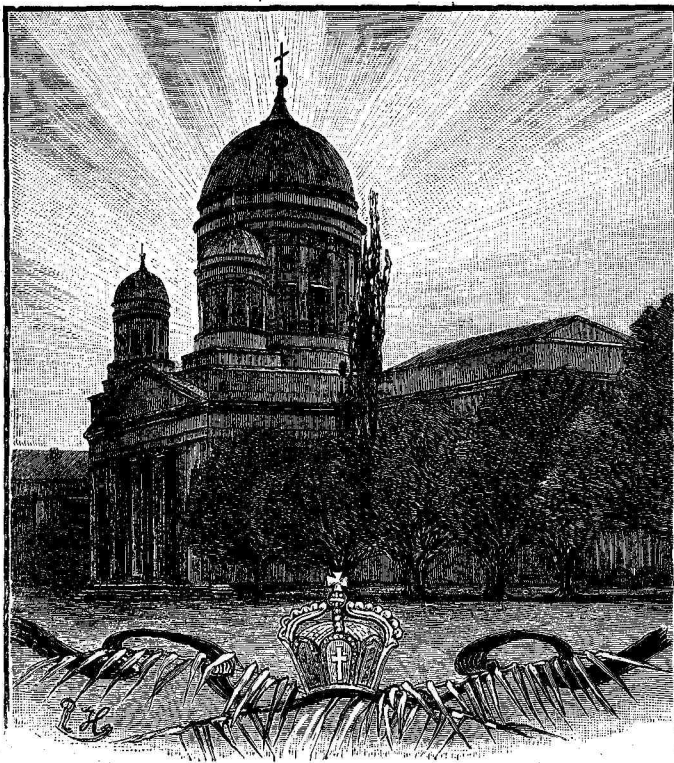
καὶ καρδίαν ἄσπιλον! ὦ φθονερά θέλησις τῶν θεῶν! Διατί ἀφῆρπασες τὴν Ἡριννάν μας ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητός της, ἐν ᾗ πολλάκις τὸ παιδαριῶδες καὶ περιφρονούμενον γῆρας

ματαιῶς ζητεῖ καὶ ἐπικαλεῖται τὸν θάνατον; ὦ γλυκεῖα, γλυκεῖά μου φίλη! Οὐδέποτε θὰ σε λησμονήσωμεν καὶ ὅσα ἔτη μᾶς χάριση ἀκόμη ἡ Μοῖρα ἡμεῖς θὰ ἐνδυμώμεθα πάντοτε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ τελευταῖον ἔβλεπες ἀκόμη τὸ φῶς καὶ θὰ ἀναπέμπωμεν θρήνους εἰς τὴν μνήμην σου! Χαῖρε, φίλη μου, χαῖρε!

Ἡγέρθη ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ στραφεῖσα εἶπε πρὸς τὰ κοράσια: — Τραγωδήσατε τὸ ὥραῖον μοιρολόγιον, τὸ ὅποιον ἐστιχοῦργησεν ἡ φίλη μας, ὅτε εἶχεν ἀποθάνει ἡ συμπαθήτριά της Βαυκίς, διὰ ν' ἀντλήσωμεν ὀλίγην παραμυθίαν ἐξ αὐτοῦ!

Εἶτα ἤρχισαν τὰ κοράσια γονυκλινῇ νὰ ψάλλωσι τὸ ἐξῆς ᾄσμα: „Εἴσαι φθονερός, ὦ Ἀδῆ, τύραννε τοῦ κόσμου τῶν σκιῶν! Δὲν βλέπεις τώρα τὴν σκληρὰν τῆς φίλης μας τύχην; Πρὸ ὀλίγου ἐτι εὐθυμὸς ἡτοίμαζε τὰς δάδας, αἵτινες ἤθελον ἀναφθῆ εἰς τὸν Ὑμέναιόν της, ὅτε ἡ δύναμις σου τὴν κατέλαβε καὶ ἔθραυσε τὴν ὑπαρξίν της. Τώρα τὰς δάδας ἐκείνας μετέβαλες εἰς δάδας τοῦ θανάτου, τὰ ᾄσματα δὲ καὶ τοὺς χορούς, οὓς ὠνειροπόλει, μετέτρεψες εἰς τόνους θρήνων καὶ κλαυθμῶν. Φθονερός εἶσαι, ὦ Ἀδῆ, εἴσαι ὁ φθονερώτερος τῶν θεῶν!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἀλκαῖος, ὅστις ὥχρὸς καὶ συγκινημένος εἶδε τὰς συνθηροισμένας γυναῖκας καὶ εἶτα μετ' ἀνατεταμένων χειρῶν ἠθέλησε νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὸ λείψανον. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ τὰ κοράσια εἶχον ἐγερθῇ καὶ ἐστάθησαν μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἡριννης. Ἡ Ἀτθίς καὶ ἡ

Ο ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ.

ΤΟ ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤ. ΕΝ ΣΑΡΑΟΤΤΕΜΒΟΥΡΓ.

Μνησιδίκη ἀπέστρεψαν το πρόσωπόν των ἀπ' αὐτοῦ, ἡ δὲ Σαπφὴ ἐπροχώρησε καὶ τῷ εἶπεν, ἀπειλητικῶς ἐγείρασα τὴν δεξιάν της.

— Ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ τοῦ θανάτου καλλίτερον εἶνε νὰ λείπῃ πᾶσα διαφορὰ καὶ φιλονεικία, πρέπει δὲ ν' ἀποφύγω-